

Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos
literatūriniam konkursui

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 2f klasės mokinys
Paulius Minkevičius

MINIATIŪROS

2003 m.

Tai va.... Išėjo kartą GoodWill, vietinių vadinamas Pauliumi, pasivaikščirot. Ogi šiaip... Kad kažką veiktų. Betgi vėl bėda - ką gi veikt vaikščiojant? Hmm... Reikia kokio nors tikslo. Pažiūrėjo tas žmogelis į dangų. Tuščia... Vieniša žvaigždutė... Ir kažkoks blynas... Tai ir nuėjo Paulius to blyno link... vietinių vadinamo mėnuliu... Ogi šiaip... Kad kažką veiktų... Paėjęs tiesiai mėnulio link iškilo prieš nosį kliūtis: visa virtinė garažiukų stovi. Tai ir nuėjo Paulius tiesiai pro aplink mėnulio link... Aplink tuos garažėlius... Paulius žiūri į mėnulį, eina kažkieno daržu, trypia iškastus bulvienojus... O mintyse skamba "Words like violence, enjoy the silence..." Paulius eina tiesiai... Paulius prieš save jaučia Via Baltica kelio jėgą... Paulius eina tiesiai... Už keliasdešimt metrų priešais skrieja automobiliai... Paulius EINA toliau... Nesižvalgydamas... Artyn... Menkas kalnelis... Praūžia sunkiasvoris automobilis... Vėjo gūsis... Paulius nesižvalgo...Eina tiesiai... per... Via Baltica... Paulius jaučia, kad jo link artėja kažkokia šviesa... Paulius eina tiesiai... Nesižvalgydamas. Lėtai. Pasigirsta automobilio klyksmas... Stabdžiai... Visai šalia... ir...

ir Paulius sustoja 20 metrų prieš Via Baltica. Ir niekur toliau nėjo, nors ir norėjo. Mašinų vairuotojai jo tikriausiai net nepastebėjo šalia kelio stovinčio. Paulius atsigulė ant žolės. Jis pastebėjo keistą dalyką... Žvaigždės, rodos, šoka jam, juda keistai, kringeliuoja... Rodos, daili panelė jį vilioja... savo plastiškais judesiais... Jis pasižūri į kitas žvaigžduotes - visos jos juda! Dangus šoka JAM, lyg norėtų pasakyti : NELIŪDĖK! MES SU TAVIMI! Ach... Staiga pasižūri Paulius į vieną žvaigždutę: labai jau greit ji skrieja... Negi tai iš tikrųjų vyksta? Negi tai krentanti žvaigždė?... Dvi mažytės raudonos liepsnelės sužibo šalia tos žvaigždutės... Ne, ne ne!.. Tai tik realybė...Tai tik paprastas lėktuvas...

Paulius vėl čia, ant žolės. Kažkas krebžda šalia.... Tikriausiai koks vabalas... Bėga Paulius iš svajonių į namus....

Išprotėjau

Rodos, tik akimirką pasaulio grožiu patikėjau, bet tuojau pat aš išprotėjau. Maniau, pro sieną kiaurai pagaliau praeit pajėgsiu – neišėjo... Tik mano mintys pro galvos skylę išbyrėjo, neparėjo... Bandžiau kopėčiomis užlipti į "kažkur", pusiaukelėj subyrėjo... Grįžęs į pradinį tašką, šią iliuziją išvėmiau. Padėjo.

Pasvalio Petro Vileišio gimnazija Paulius Minkevičius 2f

Paulius Minkevičius

Taburetė

Turiu aš taburetę – kieta, keturiom galūnėm. Tikras ramstis šiame nepastoviam pasaulyje. Trinu į ją savo sėdynę kiekvieną dieną. Gerai, kai turi į ką atsiremti, ant ko atsisėsti. Taip ramstaus į ją aš dvejus metus ir esu visiškai ramus. Tik vieną dieną taburetė išsižiojo... Dejuot, skėtotis ji pradėjo! Bandžiau užčiaupt – vini jai sugrūda. Nurimo tąkart, dejuot nustojo. Bet kitą dieną – vėl pravertos kojos...

Tariau aš jai: “Ačiū, tu buvai man nepamainoma kėdė! Tik nebijok, dabar ant tavęs kiti sėdės.”

Paulius Minkevičius

Atsibodo

Atsibodo žmogui gyvent – nusižudė. Atsibodo žvakei degti – užsigesino.

Paulius Minkevičius

Ministrų kabinetas

Ministras pirmininkas Sąžinė buvo nuverstas nuo posto, nes parėmė ministro teisybės reikalais poziciją, kad Prezidentė Aistra nebeatlieka savo pareigų tinkamai. Dabar Ministrų pirmininku išrinkta Didžioji Baimė. Savaimė suprantama, visas ministrų kabinetas buvo pakeistas Mažosiomis Baimytėmis, o visi buvę Ministrai atsistojo į eilę prie langelio “Pareikšti savo nuomonę”. Didžioji Baimė gerai sutarė su Prezidente Aistra ir padarė didžiulius darbus kūno lavinimo srityje. Ši orgija Prezidentei Aistrai truko neilgai – Didžioji Baimė tapo Visiška Panika ir paleido Ministrų kabinetą. Anarchija.

Šliaužiu

Aš šliaužiu... Šliaužiu nuolatos. Dieną naktį. Šliaužiu, bet labai lėtai. Šliaužiu ir nieko nepasiekiu... Bet aš šliaužiu. Aš stengiuos šliaužti, kad ir kaip tai nuobodu ar keista... Šliaužiu... Pasakyčiau: "Prisijunk ir tu, šliaužkime kartu!". Bet šliaužti – nepadoru... nors ir palieki kažką po savęs... Matosi – kažkieno šliaužta... Vien dėl to ir verta šliaužti...

Vis dėlto... šliaužti sunku...

Bet skristi gi nemoku...

Užstoti šviesą

Įtūžusio medžio ošimas. Spragsi jojo šakos ir daužo šniokščiančius lapus.

- Atiduok man saulę, bjaurastie!- lyg šaukia visa medžio esybė ant debesies.

- Įsižeisti dėl to, kad debesis užstojo saulę? Pykti ant jo, nors vėjas pastūmė debesį tarp tavęs ir saulės? – kažkur netoliese paklausė spygus balsas.

- Tai aišku, kad taip! – sušvokštė įsiutęs medis.

Skurdi žolytė, tas pats spygus balsas medžio šešėlyje, pusbalsiu atsiduso:

- Aš ant tavęs tai nepykstu...

Virvė

Kabo virvė. Šilkinė, graži gyvatė! Ir aš čia pat, šalia jos, ant kėdės. Raitosi ji sau ore, tai į kairę, tai į dešinę, tai aukštyn ar žemyn, o dabar ir į kilpą susirangė! Gundanti bjaurybė... Pati ant kaklo lipa, trinasi savo šilkiniais pūkeliais, malonumus, kaifą begalinį žada. Jos kerai mane apsvaigino, budrumą numalšino... Atsipalaidavau. Ir... nuo kėdės nuvirtau. Atrodė, tokia miela gyvatė, o dabar kanda, gelia ji! Apgaule prie manęs priėjo, o dabar mirtim grasina ji! Galas... Galas man. Staiga pajutau, jog pasiutusiai myliu. Myliu viską. Viską... Iš tos pasiutusios meilės kojomis, rankomis graibstyt pradėjau, tikėjaus gyvybės virvelę užčiuopt, išgyvent. Nepavyko...

Nors gėris ir niekada nežus, tačiau tave apgaus, įžeis ir užmuš.

Blizgutis

Pievoje tamsioj, kurią dar vakar saulė nudegino, iš padangių žvilgtelėjus matosi menkas blizgutis. Per aukštą žolyną eidamas kažin ar rasi tai, ką matei iš paukščio skrydžio. Slepiasi blizgutis aptaškytas pelenais – nepamatys jos bastūnas, einantis laukais.

Už horizontų keturių sapnuoju trečią kartą. Pažadina saulė mane, bet, rodos, aš vis dar sapne – vėjas kvepia blizgučiu. Ir vėl lekiu aš horizontais keturiais. Brendu per pelenus, bet pieva pilna šviesulių. Netikrų. Saulės sutvertų. Vėl brendu. Nerandu. Sugrįžtu.

Kitą naktį vėl regiu aš pievą. Tuščia? Kur blizgutis?! Pabundu prakaitu išpiltas.

- Prašau nesislėpk! Žydėk! Nebijok aukštų žolių, jos nenori Tau nieko blogo. Jos trokšta būti ne prastesnės už kitus. Žydėk. Spindėk savo gerumu, kvepėk tyrumu, kurį kasnakt sapnuodamas regiu... Stiebkis į viršų, palik apačioje tamsias žoles! Palik pelenus ten, kur jiems ir dera būti – dugne!..

Tyla.

Atsipeikėjau.

Be blizgučio pievoje nyku.

Ir už horizontų. Kad ir keturių.

Normalu, natūralu, neįtikėtina

Simas pirmą kartą važiuoja į kaimą. Jo dešimtmetis kaklas ištemptas. Žvalgosi Simukas pro automobilio langą. Gražus stiklas...

Išlipo Simukas iš automobilio ir palindo po juo: reikia išžvalgyti teritoriją prieš puolant. Normalu! Pasičiupo bernelis šiaudą ir į priekį atkišęs artinosi prie geltonojo priešo. Jaunasis karys nusekė paskui snapuotą šnipą į tvartą. Papūtė vėjas. Su dusliu trenksmu užsidarė durys. Jaunasis didvyris puola prie durų... Neatsidaro. Natūralu. Gudrus priešas. Simuko išlavinti kariniai sugebėjimai stvėrėsi už šakių. Tegul pabando kas nors prieit!

Maisto ištroškusi višta prislinko prie maistingai atrodančio Simuko ir netikėtai pakibo ant šakių Simuko rankose. Neįtikėtina! Simukas džiaugsmingai sušuko: "Good game!".

Batai

Kai nebežinai tu – diena dabar, o gal naktis, paklauski aklo. Jis tau atsakys: “Diena, diena, vaikeli. Tik atrodo, kad naktis!”.

Kai nebežinosi, kur tau eiti, paklauski medžio. Jis pašvilps tau į akis: “Įleiskite šaknis! Čiulpkite iš žemės!”

O jei tavęs paklaus: “Ar aš graži?”, tu pasakyk: “Pamečiau batus...”.

Pasvalio Petro Vileišio gimnazija, 2f klasė, Paulius Minkevičius

Piktas ežiukas

Piktas ežiukas slenka savo mišku. Burba po nosim, spjaudosi pykčiu:

- Ko tu čia stovi, Uosi? Nematai, kad Aš einu ?!

Uosis numeta kelis lapus ant atšipusių ežio spyglių.

- Tu dar prieštarauti drįsti?! - sušvokštė ežiukas.

Deja, pasimaišė po kojomis Klevas... Atsitrenkė ežiukas, atšoko, nuvirto.

Išsišiepęs Klevas linguoja visomis šakelėmis, šakytėm. Rodos, tuoj sprogs ir pražys visu savo gražumu šį rudenio rytą: taip smagu jam seniai nebuvo!

- TU! TU... - ežiukas paspringo pykčiu.

Nulingavo sau ežys toliau pažįstamu taku... Rėkdamas ant savų...

Ir vėl tas ruduo!

Šalta.

Vėlyvas vakaras, sėdžiu prie kompiuterio. Šalta.

Šaltis skverbiasi visur. Matau šaltį blausioje žvakės liepsnoje. Sustingusi liepsnelė kovoja už būvį, už šilumą, už vasarą, kuri, rodos, yra nepasiekiamo tolybė šiame šalčio lageryje.

Šaltis skverbiasi į mano mintis. Jos visame kame mato šaltį. Šaltos praeivių akys. Ištroškusios šilumos, bet šaltis jas iškreipia į piktas, neapkenčiančias akis.

Norisi užmušti šaltį. Negaliu. Nekenčiu. Sustingę pirštai maigo šalčiu paspringusią klaviatūrą. Neapykanta liejasi pro kraštus. Kodėl taip šalta?!

Nebenoriu daugiau šios dienos. Nebenoriu šalčio. Tačiau tas didelis vaikas manyje šaukia: "Noriu snaigių! Noriu snaigių!". Tas vaikas pavydi tiems, kurie įvairiuose Lietuvos kampučiuose sveikina vieni kitus su pirmuoju sniegu... Tas vaikas man primena šaltį, bet jis kitoks. Nežinau kodėl, bet taip yra, nors termometras ir rodo žvėriškai mažą temperatūrą. Snaigės, vėlyvo rudens snaigės, suteikia tiek džiaugsmo. Į jas žiūri atlošęs galvą ir atrodo, jog visas pasaulis sukasi kartu su jomis, su tavimi.

O ką aš dabar turiu? Kažkokie purvini lietaus lašai, vedantys mane iš proto. Visi laukai subjurę, suteršti to lietaus. Baisu net pažvelgti į tą pievą, kurioje pavasarį ir vasarą lakstei, žaidei, o žiemą sniego senį joje lipdei. Nuvytę akmenys, savo suterštą sielą slepiantys po negyvais lapais. Išsiaiškinti ir įžeisti rudens jie nori pranykti, jiems gėda prieš kitus tokiems pasirodyti.

Klevas. Šis mano draugas didvyriškai kovoja su rudeniū. Kovoja, nors žino, kad pralaimės. Žino, kad jo gyvenimo dalis pranyks ir bus užmiršta. Tie margaspalviai lapai lyg tyčiodamiesi nusidažo įvairiomis spalvomis. Jie parodo špygą tam siaubūnui rudeniū. Šie lapai pasidabina gražiausiais savo rūbais ir patys atsigula į karštą, į vaitojančą žemę. Prieš tai jie patiria didžiausią laimę savo gyvenime – jie skrenda. Atsisveikina su pasauliu su šypsena ir linksmu šokiu.

Aš trokštu pamatyti paskutinį Klevo lapą, krentantį žemėn. Aš noriu išvysti pirmąsias snaiges ir sustingusias žvaigždes, bet... Bet bijau šalčio. Ne. Nežiūrėsiu aš į jį šiandien, noriu jį pamiršti. Labanakt. Einu miegot.

Tačiau išauš rytas ir vėl ruduo draskys mano kūną. Vėl... ir vėl...

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 2f klasės mokinio Pauliaus Minkevičiaus

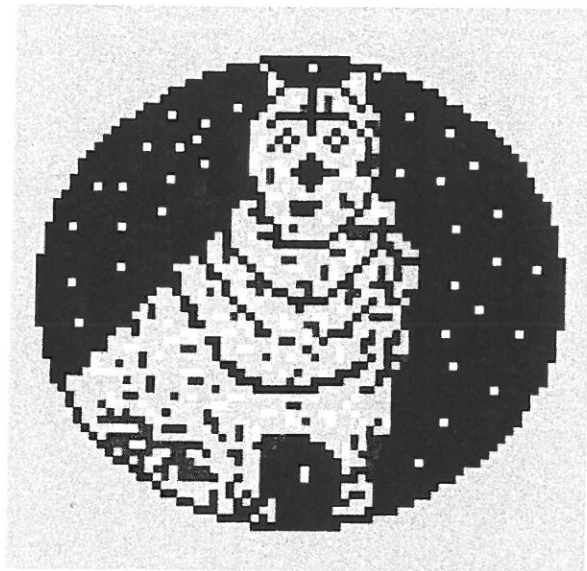
Svečias

Svetimomis pėdomis seka vienišas vilkas. Nežino jis, kur eina, tiesiog seka kažkieno pėdomis. Nebepažįsta jis tos girios, kurioje gyvena nuo mažens. Nebepažįsta tų kalnų ir slėptuvių - viskas jam šiandien pasirodė nebepažįstama. Jis pasijuto nebesąs valdovas savo namų... Jis liko svečias šeimoje ir draugų būryje...

Vienišas vilkas seka keistomis pėdomis, eina atsitiktiniu keliu, tikisi pasiekti horizontą... Juk svečiui nevalia užsibūti ilgai vienoje vietoje... Nevalia užsibūti svečiui žemėje ilgai... Tad ir ieško kitų namų. Tada nebebus jis svečias nors namuose. Jis bus svečias svečiuose... Bet kol kas jis vis dar tame pačiame miške...

Neranda vilkas kelių į žvaigždes...

Arčiausiai jų jis būna tik sapnuose...

Pasvalio Petro Vileišio gimnazija, 2f klasė, Paulius Minkevičius

Dangiški reikalai

Ereliai. Pakilo jie ir vis dar kelias! Bet partrenkė juos... Karveliai?..